

[Godskesen.]

Jeg er naturligvis klar over, at den højtærede Minister aldeles ikke kan udtale sig om, hvordan Domstolene vil stille sig — det har jo selv den højtærede Minister, der er en ganske anderledes mægtig Mand end jeg, ikke Myndighed til at gøre —, men den højtærede Minister er derimod Anklagemyndighedens øverste Leder, og det kunde vel derfor næppe falde uden for Ministerens Beføjelse at udtale sig om, hvorledes Anklagemyndigheden ser paa enkelte af disse Bestemmelser. Og jeg vil da tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa et Par Ting.

I § 1 siges, at den strafværdige Hensigt skal anses tilkendegivet, bl. a. ved at Sammenslutningen „ved militærlignende Organisation og Afholdelse af militæriske Øvelser i Særdeleshed gøres egnet til Benyttelse ved Magtanvendelse“. Jeg forstaaer, at der her maa lægges Vægt paa Udtrykket „Magtanvendelse“, og jeg vil derfor tro, at naar Folk blot marcherer hen ad en Vej uden Vaaben, kan dette ikke betragtes som Forberedelse til Magtanvendelse; hvis man skulde fortolke det saaledes, vilde det ogsaa let medføre, at noget, som blot er et Demonstrationstog, kunde blive forbudt, og det kan vel ikke være Meningen. Jeg vilde være meget glad ved at høre, hvad man i den Henseende kan vente af Anklagemyndigheden.

Dernæst vil jeg vende tilbage til Bestemmelsen i § 3, som den ærede foregaaende Taler berørte, Bestemmelsen om Deltagelse i Slagsmaal eller i anden grov Forstyrrelse af Ro og Orden. Jeg forstaaer dette saaledes, at „Slagsmaal“ ikke skal tages i videste Forstand, altsaa f. Eks. ikke ganske i Almindelighed omfatte dette, at to slaar løs paa hinanden. Jeg vil forstaa det saaledes, at for at man kan straffes efter § 3 for Slagsmaal, maa man have begaaet noget, som i sig selv er ulovligt, en ulovlig Vold paa en eller anden Maade. Jeg vil derfor mene, at § 3 aldeles ikke vil kunne anvendes paa den, der blot anvender Nødværge for at afværge et Angreb paa hans Retssfære, og jeg vil mene, at hvis uvedkommende Personer trænger sig ind i et Møde og ved Vold eller Spektakler søger at umuliggøre Mødet, maa det være tilladeligt at sætte saadanne Urostiftere paa Døren, uden at man derfor kan anses for

skyldig i Slagsmaal af strafværdig Art efter § 3. Jeg tror, det var noget lignende, den ærede foregaaende Taler sigtede til.

Altsaa, mit Standpunkt er, at jeg ikke kan stemme for Lovforslaget, men maa tilraade mine Venner at stemme imod det, men hvis Lovforslaget alligevel bliver vedtaget, hvad jeg gaar ud fra, vil jeg haabe, der maa komme det bedst mulige ud af det. Jeg haaber og ønsker, at den højtærede Minister maa formaa at gennemføre Lovene saaledes, at vi altid bagefter kan være tilfredse med dem; men der kan paa den anden Side ikke ske noget bedre, end at han ligesom Estrup og Nellemann kan ophæve Lovene igen, naar der er gaaet et Par Aar. Man kan altsaa ikke sige, at min Opfattelse just er uvillig, jeg giver gerne Lovforslagene min Velsignelse med paa Vejen, og hvis det viser sig, at den højtærede Minister opnaar et godt Resultat, skal min Anerkendelse fra denne Talerstol ganske bestemt ikke udeblive.

C. F. Sørensen: De foreliggende Lovforslag er blevet behandlet meget grundigt baade i det høje Folketing og her i Landstinget, i Folketinget tillige meget langvarigt. Jeg havde derfor ikke tænkt mig at ville sige noget ved denne Lejlighed, saa meget mindre som Lovforslagene i den foreliggende Form er Udtryk for en Partioverenskomst i det andet høje Ting; men det ærede Medlem, der talte paa Det konservative Folkepartis Vegne, har ved sin underlige Tale kaldt mig op paa Talerstolen. Det ærede Medlem sagde nemlig, at han var glad for disse Love, og understregede denne sin Glæde paa den Maade, at han gik saa langt tilbage i Historien som til Estrups og Nellemanns Tid, idet han mindede om de Uroløve, som blev vedtaget dengang, og som han ogsaa var glad for. Det ærede Medlem udtrykte sin Glæde ved at sige, at den højtærede Justitsminister traadte i Estrups og Nellemanns Fodspor. Jeg ved nu ikke, om den højtærede Justitsminister i dette Tilfælde gør det — det turde ellers være et sjældent Tilfælde, og der er vist heller ikke megen Rosværdighed ved at træde i disse gamle, udslidte Fodspor. Det ærede Medlem udtrykte ogsaa sin Glæde over Uroløvene paa en yderligere skarp og sikkert meget velmenende Maade, idet han sagde: